

ညီမင်းအိမ်

စီစဉ်သော

ဘဝထဲက အဖေ ၊ ဘဝထဲက အလေ

ဘဝထဲက အမေ ဘဝထဲက အဖေ

ညီမင်းအိမ်

*

"အမေခေါ်ခွင့်"

*

အမေခေါ်ခွင့်

မျှော်လင့်တမ်းတ ပြန်မရခဲ့ပါ အမေ ။

အမေ ရှိစဉ်က

အမေ့တန်ဖိုး မသိ

အမေ့အကြည့်ကို နားမလည်

အမေ့စကား နားထဲမသွင်း

အမေ့ရင်တွင်း မရောက်

အမေ့အတွက်

(လောက်လောက်လားလား)

အားကိုးရတဲ့ သားတစ်ယောက်မဖြစ်

ပေညစ်ညစ်အမေ့သား

ခု.... မှ

အမေ့အနားမှာ နေချင်

အမေ့စကား ကြားချင်

အမေ့ကို "အမေ"လို့ ခေါ်ချင်

အဲဒီ.... သားကို

အမေ မြင်နိုင်ပါ့မလား အမေ။

အမေ ခေါ်ခွင့်

မျှော်လင့်တမ်းတ ပြန်မရခဲ့ပါ အမေ ...။ ။

ညီမင်းအိမ်

အမေ... ခေါ်ခွင့် (၂)

အခန်း(၁)

*

"ချစ်သား ချစ်သမီးတို့....

ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ရဲ့ ကျေးဇူးကို အလွယ်တကူ ဆပ်ရုံနဲ့ မကျေနိုင်ဘူး။
ကျေအောင်ဆပ်ဖို့ မလွယ်ဘူးလို့ ငါဘုရား ပြောချင်ပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်
ယောက်ဆိုတာ မွေးမိခင်နဲ့မွေးဖခင်၊ မိဘ အရင်းအချာကို ပြောတာပါ
(မြတ်ဘုရားဗုဒ္ဓ)"

အချိန်က အရပ်အခေါ်ဈေးပေါင်ကျိုးချိန်။

နေရာက မော်လမြိုင်မြို့မှာရှိတဲ့ ဒိုင်းဝန်ကွင်းဈေးထဲမှာ။

အရပ်ခပ်ပုပု၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဆံပင်တွေက တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးပြီးလို့
ပေါ့။ လက်ထဲမှာ ဈေးခြင်းတောင်းနဲ့ ခြေလှမ်းတွေက တုန်တုန်ချည့်ချည့်
အဖွားအိုတစ်ယောက်ကို နေ့စဉ် မြင်တွေ့နိုင် ပါတယ်။ အဖွားအိုရဲ့လက်ထဲ

က အပေါက်အဖာဗလပွနဲ့ ဈေးခြင်းတောင်းထဲမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် မျိုးစုံကို အရွယ်အစားလိုက် ခေါက်ထားပြီး သားရေပင်လေးတွေနဲ့ စည်းထားတဲ့ ပလတ်စတစ် အလိပ်လေးတွေ ရှိပါတယ်။

"သမီး... ဟောဒီမှာ ပလတ်စတစ်အိတ်တွေ။ သမီးတို့ ဈေးရောင်းတဲ့အခါ သုံးလို့ရတာပေါ့"

ငါးရောင်းတဲ့ ဈေးသည်၊ ဒါမှမဟုတ် ဘဲဥအကွဲရောင်းတဲ့ ဈေးသည်တွေ ကို အဖွားအိုက သူ့ရဲ့ဈေးခြင်းတောင်း အစုတ်ထဲက ပလတ်စတစ် အလိပ် လေးတွေ ထုတ်ပေးနေတဲ့ မြင်ကွင်းက ဈေးဝယ်သူတွေအတွက် အဆန်း မဟုတ်တော့သလို၊ ပလတ်စတစ်အိတ် အဟောင်းတွေကို ယူနေတဲ့ ဈေးသည်တွေ အတွက်ကလည်း ရိုးနေပြီဖြစ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပါပြီ။ အဖွားအိုက ပလတ်စတစ်အိတ်တွေကို လိုက်ရောင်းနေတဲ့သူ မဟုတ်သလို ဈေးသည်တွေအနေနဲ့လည်း ဝယ်နေ စရာ မလိုပါဘူး။ အဖွားအိုရဲ့ ပလတ်စတစ်အိတ်တွေ ဆိုတာက လက်ဖက်ရည် ဝယ်သောက်တဲ့အခါ ဆိုင် က လက်ဖက်ရည် ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ပါဆယ် ပလတ်စတစ်အိတ်တွေကို ဆေးကြောပြီး ပြန်သုံးနိုင်တဲ့ အိတ်တွေပါပဲ။ ဈေးသည်တွေအနေနဲ့ ပလတ်စတစ်အိတ်အသစ် ဝယ်ရတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တွေ သက်သာစေပါ တယ်။

"အမေစိန်... ဟောဒီငါးလေး ယူသွားနော်...."

"အဖွားစိန်ရေ... ဘဲဥအကွဲ သုံးလုံး ထည့်ပေးလိုက်မယ်နော်။ အဖွားအိမ် ကျရင် ချက်စားလို့ ရတာပေါ့"

အရောင်းအဝယ်မဟုတ်တဲ့ ဈေးထဲက အပြန်အလှန် မေတ္တာထားတဲ့ မြင် ကွင်လေးတွေ ကလည်း နေ့စဉ် မြင်တွေ့နိုင်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုပါပဲ။ မလှူ တတ်ရင် ဈေးရောင်းဆိုတဲ့ စကားလေးက ဒိုင်းဝန်ကွင်း ဈေးထဲက ဒီ

အဖြစ်အပျက်လေးကို ပိုပြီး ဖော်ကျူးပေးနေသလိုပါပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့်
ဈေးရောင်းတဲ့သူတွေ အနေနဲ့ နေ့စဉ်ကုသိုလ်ရနေတဲ့ ဖြစ်စဉ်လေးတစ်ခု ဆို
ရင်လည်း မမှားပါဘူး။

"အကြီးစိန် တစ်ယောက် ဈေးလာတာ မတွေ့ပါလား၊ နေများမကောင်း
ဖြစ်နေလို့လားပဲ"

"အကြီးစိန်က ချစ်ဖို့ အရမ်းကောင်းတာပဲ။ ကျမ အနာစိမ်းပေါက်တုန်းက
အကြီးစိန် ဆေးဖော်ပြီး အနာကိုအုံပေးတာ နောက်နေ့ကျတော့ အနာ
အပြည်ပေါက်ပြီး သက်သာသွားတယ်။"

"ဟုတ်တယ်။ ကျမသားလေး ညညလန့်လန့် ငိုနေတာ အကြီးစိန် ရေမန်း
ပြီး တိုက်လိုက်တာ အခုဆိုရင်ဘာမှ မဖြစ်တော့ဘူး"

အသက်က(၆၀)ကျော်။ မျက်နှာပေါ်မှာရှိနေတဲ့ အရေးအကြောင်းတွေက
ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ပိုပြီး အိုမင်းရင့်ရော်နေတယ် ဆိုတာကို သိသာစေပါ
တယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာ လိမ်းထားတဲ့ မန်ကျီးခေါက်တွေ ကလည်း လောကဓံ
ရဲ့ ထုထောင်း ရိုက်နှက်မှုကြောင့် ပိုပြီး အိုစာနေတဲ့ ရုပ်သွင်ပြင်ကို ဖုံးကွယ်
လို့ မရနိုင်ပါဘူး။

အဲဒီအဖွားအိုက ဘယ်သူလည်းဆိုရင်တော့..... ကျွန်တော့်အမေပါ။

အခန်း(၂)

*

"ချစ်သား ချစ်သမီးတို့.....

အနှစ်တစ်ရာသက်တမ်းမှာ အနှစ်တစ်ရာ အသက်ရှည်တဲ့ သားသမီးက

အမေကို လက်ယာပခုံးမှာတင်၊ အဖေကို လက်ဝဲပခုံးမှာတင်ပြီး ရာသက်ပန် ပြုစုလုပ်ကျွေးတယ် ဆိုကြပါစို့။ ပခုံးထက်က မိဘနှစ်ပါးကို မွေးပျံ့သင်း ကြိုင်အောင် နံ့သာမျိုးစုံနဲ့လည်း ပွတ်တိုက်လိမ်းကျံပေးတယ်။ အညောင်းအညာ ပြေအောင် ခြေလက်တွေကိုလည်း ဆုပ်နယ်ပေးတယ်။ အေးတဲ့အခါရေနွေး၊ ပူတဲ့အခါ ရေအေးနဲ့လည်း ရေချိုးသန့်စင်ပေးတယ်။ ကိုယ်လက် ပေါ့ပါးချမ်းသာအောင် လက်တွေ ခြေတွေကိုလည်း ဆွဲဆန့်ပေး တယ်။ ပခုံးထက်မှာပဲ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို စွန့်စေတယ်။ အဲဒီလောက် ပြုစု လုပ်ကျွေးပေမဲ့ မိဘကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်ပြီးသား၊ အကျေဆပ်ပြီးသား မဖြစ် သေးပါဘူး မြတ်ဘုရား ဗုဒ္ဓ)"

ဈေးကပြန်လာတာနဲ့ ဈေးခြင်းတောင်းထဲက ပါလာသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်၊ ထမင်းဟင်း တွေကို ကိုယ်တိုင်ချက်တတ်တာ ကျွန်တော့်အမေပါ။ မိသားစု(၆)ယောက် ညမနက်စားနိုင်ဖို့ ဆိုတာ အမေကိုယ်တိုင်ချက်မှ ဖြစ် မှာပါ။ ဈေးဖိုး၂၀၀ - ၃၀၀ လောက်နဲ့ ဘယ်လို စွမ်းဆောင်ရှင်က လူ (၆)ယောက်အတွက် ညစာနဲ့ မနက်စာကို စီစဉ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေ ကတော့ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အရသာရှိရှိ စားနိုင်ဖို့အတွက် စီစဉ်နိုင်ပါ တယ်။

ထမင်းဟင်း ကျက်ပြီဆိုရင် အိမ်ရှေ့ရေကပြင်မှာ အမေ ရေတစ်ပုံး ကြွပ်ကြွပ်အိတ် တစ်ပုံနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ပါပြီ။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အဟောင်းတွေကို တစ်လုံးချင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆေးကြောပြီး ပလတ်စတစ် ကြိုးတန်း လေးမှာ လှန်းထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ထဲကို ဝင်လာ ကြည့် လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ရှာဖို့မခက်ပါဘူး။ တစ်လမ်းလုံး အိမ်ရှေ့မှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေ လှန်းထားတဲ့ အိမ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်သာ ရှိ တာပါ။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေ ခြောက်တာနဲ့ အမေက တစ်လုံးချင်းစီ

သေသေချာချာခေါက်ပြီး အရွယ်အစားတူတွေကို သားရေပင်လေးနဲ့ စည်းထားပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် စားစရာ ဟင်းတွေပါပဲ။ ဝင်ငွေ မည်မည်ရရမရှိတဲ့ မိသားစုအတွက် လုံလောက်တဲ့ စားဝတ်နေရေး မဟုတ်ပေမဲ့ အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ အထောက်အပံ့ဖြစ်စေတဲ့ အမေ့ရဲ့အားထုတ်မှု အမေ့မေတ္တာတစ်ခုပါပဲ။

ကျွန်တော်က မကြာခဏအမေနဲ့ ဈေးလိုက်သွားပြီး ဈေးခြင်းကို သူဆွဲပေးလေ့ရှိပါတယ်။ အမေဈေးဝယ်ရင် ဈေးဖိုးသက်သာစေတဲ့ ဟင်းအမည်မျိုးတွေကို ဝယ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဥပမာ.... ဘဲဥဆီရင် အကောင်းတွေကို ဘယ်တော့မှ မဝယ်ပါဘူး။ ဥအကွဲတွေ ဒါမှမဟုတ် ဥပျက်တွေကို ဝယ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဘဲဥအကောင်း တစ်လုံးဝယ်လို့ ကုန်ကျငွေက ဘဲဥအပျက် ၃လုံးလောက် ဝယ်လို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေဆိုရင် ဘဲဥအပျက် (ဥကပ်လို့လည်း ခေါ်ပါတယ်) တွေကို ကောင်းကောင်း ကြိုက်တတ်နေကြပါပြီ။ မုန်လာဥတွေကို အမေဝယ်လေ့မရှိပါဘူး။ မုန်လာရွက်စည်း တွေကိုပဲ ဝယ်ပါတယ်။ ချက်စားတဲ့အခါမှာ အရသာရော အနံ့ရော မုန်လာဥဟင်းနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ငါးဆိုရင် ငါးပျက် (ငါးပုတ်သင်)ကို အကောင်လိုက် မဝယ်ပါဘူး။ ငါးခေါင်းတွေချည်းပဲ ဝယ်ပြီး ငါးခေါင်းဟင်းချို ချက်ပါတယ်။ ဒီငါးခေါင်းဟင်းချို ကလည်း ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွက် ဟင်းပါပဲ။ အာလူး ဝယ်ရင် အနာပါတဲ့ အာလူးပုံတွေကိုသာ အမေဝယ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နာနေတဲ့ အာလူးပုံတွေက ဝယ်တဲ့သူနည်းပြီး ဈေးအများကြီး သက်သာပါတယ်။ အိမ်ရောက်တဲ့အခါ နာနေတဲ့ဘက် အခြမ်းကို လှီးထုတ်ပြီး ကောင်းတဲ့အပိုင်းကို ချက်စားပါတယ်။ ဒါလည်း အာလူးပါပဲ။

အိမ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့် အစ်မတွေ ဘယ်သူမှ အမေ့လို ပိုက်ဆံနည်းနည်း

နဲ့ ဈေးဝယ်လို့ မတတ်သလို အမေ့ဈေးခြင်းကိုလည်း အိမ်မှာ ဟင်းဖြစ် အောင် ကျွန်တော့်အစ်မတွေ မချက်တတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမအားလုံး (၉)ယောက်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်က အစ်ကို တစ်ယောက်ကတော့ ဆုံးသွားပါပြီ။ သူ့အပေါ်က အစ်မကတော့ မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှာ စာရေးမ ဝင်လုပ်နေပါတယ်။ အိမ်ရဲ့ဝင်ငွေဆိုလို့ အစ်မရဲ့လစာရယ်၊ အစိုးရဆန်ရယ် ဒါပဲရှိပါတယ်။ အစ်ကို အကြီးဆုံးကတော့ အလယ်တန်းပြ(စက်မှု)ဆရာပါ။ အကိုအကြီးကလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ သူ လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေတော့ အမေ့ကို ဘာမှ မထောက်ပံ့နိုင်ပါဘူး။ အစ်ကိုအကြီးဆုံးအောက်က အစ်မအကြီးဆုံးက အပျိုကြီးပါ။ တက္ကသိုလ်က အစ်မအငယ်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့ညီအကို မောင်နှမတွေက အိမ်ထောင်တွေနဲ့ ချည်းပါပဲ။

"မိဘက သားသမီး ကိုးယောက်ကို လောက်ငအောင် ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်ပေမဲ့ သားသမီး ကိုးယောက်က မိဘကို လောက်ငအောင် ကျွေးမွေး ပြုစုနိုင်ခြင်းမရှိပါဘူး။"

ဒီစကားလေးက ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေအတွက် သိပ်ကိုမှန်တဲ့ စကားပါပဲ။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် အမေဆုံးပါးသွားတဲ့အချိန်အထိ သားသမီးတွေရဲ့ အထောက်အပံ့ကို သေသေချာချာ ရမသွားရှာပါဘူး။ မောင်နှမတွေ အားလုံးနီးပါးက အမေ့ဆီက အထောက်အပံ့တွေကို မကြာခဏ ယူနေရတုန်းပါပဲ။ မောင်နှမတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်အမ မသီတာကတော့ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်တယ်လို့ ပြောရမယ်ထင်ပါတယ်။ အမေ့ကိုရော အဖေ့ကိုပါ ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်ဆုံးနဲ့ ကျွေးမွေးခွင့် အရဆုံး သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လို့ပါပဲ။

အခန်း(၃)

*

"ချစ်သား ချစ်သမီးတို့..."

မိဘကျေးဇူးကို ကျေအောင် ဆပ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ငါဘုရား
ညွှန်ပြပါရစေ။

သဒ္ဓါတရား မရှိတဲ့မိဘတွေကို သဒ္ဓါတရားရှိအောင်....

သီလမရှိတဲ့ မိဘကို သီလပြည့်စုံအောင်...

ပေးကမ်းလှူဒါန်းရမှာကို နှမြောတွန့်တိုတတ်တဲ့ မိဘတွေကို စွန့်ကြဲ
ပေးကမ်း လှူဒါန်းခြင်းနဲ့

ပြည့်စုံအောင်...

ပညာဉာဏ်မရှိတဲ့ မိဘကို ပညာဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကောင်းစွာနာယူ
ဆောက်တည်စေမယ်၊

လေးလေးနက်နက် သက်ဝင်စေမယ်၊ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ တည်တံ့မြဲမြံစေမယ် ဆို
ရင် မိဘကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်ပြီးသား အကျေဆပ်ပြီးသား ဖြစ်လိမ့်မယ်။
(မြတ်ဘုရားဗုဒ္ဓ)"

ကျွန်တော်ကတော့ မိဘကျေးဇူးကို ကျေအောင်ဆပ်ဖို့မဆိုထားနဲ့
အနည်းငယ်လေးတောင် ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ သားတစ်ယောက်ပါ။
"သားမိုက်တစ်ယောက်" မဟုတ်ခဲ့ပေမဲ့ မိဘကျေးဇူး ဆပ်နိုင်တဲ့ သားလိမ္မာ
တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက ဆိုးမိုက်ခဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပေမဲ့ အမေ့စကားကို နားမ
ထောင်ဆုံး၊ အမေ့ကို စိတ်ပင်ပန်း စေအောင် အလုပ်ခဲ့ဆုံး သားတစ်
ယောက်ပါပဲ။

အမေနဲ့ကျွန်တော်က ဝါသနာတူတယ်ဗျ။ အမေက ဝတ္ထုစာအုပ် ဖတ်ရတာ ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမေဖတ်ဖို့ ဝတ္ထုစာအုပ်ဆိုင်မှာ ရွေးငှားပေးရတဲ့သူပေါ့။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် သုတစာပေတွေ ဖတ်တတ်ခဲ့တာ အဖေ့ကြောင့်ဆိုရင် ရသစာပေတွေ ဖတ်တတ်ခဲ့တာ အမေ့ကြောင့်ပါပဲလေ။

ကျွန်တော်သိသလောက် ကျွန်တော့်အမေက ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အမေ့နားမှာ အိပ်ပါတယ်။ မနက်မိုးလင်းရင် အမေ့ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးသံတွေနဲ့ ကျွန်တော် အိပ်ရာက နိုးထခဲ့ရပါတယ်။ အမေ့ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးသံလေးတွေက အသံနေအသံထားနဲ့ သာယာသလို အမေ့ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးစာတွေထဲမှာ ဗုဒ္ဓရဲ့ဖြစ်စဉ် ဗုဒ္ဓဝင်တွေလည်း ပါဝင်ပါတယ်။ အမေက ပိုက်ဆံရှိစဉ် အချိန်ကာလကတည်းက အလှူအတန်းတွေပြုခဲ့သလို နွမ်းပါး ချို့တဲ့ခဲ့ချိန်တွေမှာလည်း အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာ တတ်နိုင်သမျှ လှူဒါန်းနေတတ်သူပါ။ အိမ်မှာ နေ့စဉ် ဆွမ်းခံကြွတဲ့ သံဃာတော်တွေကို ဆွမ်းထမင်းနဲ့ ဆွမ်းဟင်း လောင်းလှူလေ့ ရှိပါတယ်။ ဆွမ်းဟင်းကတော့ အမေ့ရဲ့ ဈေးခြင်းတောင်းလေးထဲက ဂေါ်ဖီထုပ်(ရွက်)ကြော်ပါပဲ။

"အကြီးစိန်... အလုပ်သွားတဲ့အိမ်က ကလေးတွေရဲ့ သတင်း ဘာမှမရလို့ ကူညီပေးပါဦး"

"အကြီးစိန်.... အိမ်မှာ ဒီနေ့ပဲ အမေဆုံးသွားလို့ နာရေးကိစ္စတွေအတွက် စီစဉ်ပေးပါဦး"

ဒီလို စကားသံတွေ၊ အကူအညီတောင်းသံတွေက နေ့စဉ် မဟုတ်သော်မှ အမေ့နားက အမေ့ သားသမီးတွေ မကြာခဏ ကြားနေရတဲ့ အသံတွေပါပဲ။ ကျွန်တော့်အမေကို ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်တဲ့ နာမည်ရှိပါ

တယ်။ အဲဒီနာမည်ကတော့ "ရွှေမိ" ဆိုတဲ့နာမည်ပါပဲ။ "ဟိုနေရာဆိုလည်း... ရွှေမိတို့ပါသနော်၊ ဒီနေရာမှာလည်း ရွှေမိတို့ပါသနော်..." ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးထဲကလိုပဲ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်အပြင် အနီးအနား ရပ်ကွက်တွေအထိ မရှိမဖြစ် "ဒေါ်ရွှေမိ" ပါပဲ။ ခရီးဝေးသွားပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့ သူတွေဆီက သတင်းမရ၊ ငွေမရောက်ဘူးလား။ အမေ့ဆီ လာလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်အမေက လက်ဖက်တစ်ပွဲ၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်တွေနဲ့ ရပ်ကွက် ဘိုးဘိုးကြီးနန်းမှာ သွားပြီး ဆုတောင်းပေးပါတယ် (နတ်ကိုးတယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်)။ မကြာဘူး၊ သတင်းမကြားရသူဆီက သတင်းစကား ရောက်လာတယ်၊ ပိုက်ဆံတွေ ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးဆိုရင် အမေ့အတွက် ဟင်းတစ်ခွက် အိမ်ကို ရောက်လာပါတယ်။ အမေက သူ့အတွက် လာပို့တဲ့ဟင်းတွေ၊ စားစရာမုန့်တွေကို ဘယ်သောအခါမှ တစ်ယောက်တည်း မစားပါဘူး။ ဟင်းတစ်တုံးကို အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေတဲ့ အမေ့လက်နဲ့ ဖဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေကို ခွံကျွေးလေ့ရှိပါတယ်။

နာရေးဖြစ်ပြီလား။ အမေက နာရေးအတွက် ပန်းခွေကစပြီး အလှူပြီးလို့ ရက်လည်ဆွမ်း ကျွေးတဲ့ အထိသာမက သေသူအတွက် ထီးတံခွန်ပေးတဲ့ အထိ ကူညီပေးလေ့ရှိပါတယ်။ အမေ့ အနားက အမေ့သား ကျွန်တော်ကတော့ အမေ ဘိုးဘိုးကြီးနတ်ကွန်းဆီကို သွားရင် အမေ့အနောက်ကနေ ကန်တော့ပွဲရွက်ပြီး လိုက်ရပါတယ်။ အမေ အသုဘအိမ်သွားရင် ပန်းခွေအတွက် ဂဠုန်လက်သဲပန်းတွေ ရှာဝယ်ပေးရပါတယ်။ ရပ်ကွက်ဘုရားမှာ နှစ်စဉ်ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ အသံမစဲ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွဲ ရှိပြီဆိုရင် အမေ့အနောက်ကနေ ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်လုံး မအားရတော့ ပါဘူး။ ဘုရားနဲ့အိမ် ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် အလုပ်များနေသလို အိမ်မှာလည်း သံဃာတော်

တွေကို ကပ်လှူမယ့် ... ပဒေသာပင်တွေ ပြင်ဆင်နေရတာ တစ်အိမ်လုံး
အပြည့်ပါပဲ။

ဘာသာတရားကိုလည်း လေးလေးနက်နက် သက်ဝင်ယုံကြည်သလို၊
နှုမ္မာတွန့်တိုမှုလည်း မရှိ၊ သဒ္ဓါ သီလ ပြည့်စုံတဲ့ အမေ့ကို ကျွန်တော်
ကျေးဇူးဆပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း မရှိခဲ့ပါဘူး။

အခန်း (၄)

*

"အရွယ်လွန်ကာ ဆံဖြူပြီး သွားကျိုးနေ၊ ပါးရေနားရေတွေလည်း တွန့်ခဲ့
ပြီ...."

အမေ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေက "အိုဇာတာ မကောင်းဘူး" လို့ပဲ
ပြောရပါမယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ရပေမဲ့
ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် အချိန်တွေကစပြီး အမေ ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့ရ
ပါတယ်။ အဆင်မပြေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သားသမီးတွေရဲ့ တာဝန်ကို
အမေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ယူခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေး၊
ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေးက အစ အရာရာအားလုံးဟာ အမေ
တစ်ယောက်တည်းရဲ့ တာဝန်တွေပါပဲ။

လောကဓံတရားရဲ့ ထုထောင်းနှိပ်စက်မှုတွေက အမေရဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို
ကောင်းကောင်း ထိခိုက်စေခဲ့ပါတယ်။ ဆံပင်တွေဖြူ၊ ပါးရေနားရေတွေ တွ
န့်နေတဲ့အမေ အသက်အရွယ်ထက် ပိုပြီး အိုစာခဲ့ရပါတယ်။ ဝတ်စရာ
အဝတ်အထည်အသစ်တွေကို သားသမီးတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေး

အတွက် အပေါင်ဆိုင်မှာ ထားခဲ့ပြီး အဟောင်းထည်တွေသာ အမေဝတ်ခဲ့ရ ပါတယ်။ အမေမျက်နှာမှာ ကရမက်သနပ်ခါးနံ့တွေ ထုံသင်းနေခဲ့ပေမဲ့ အိုစာနေတဲ့ အမေရဲ့ရုပ်ရည်ကိုတော့ ဖုံးကွယ်လို့ မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ "အရိုးပေါ် အရေတင်" ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို နားလည်ချင်ရင် အမေလက်ကို ကိုင်ကြည့် ရုံနဲ့ သိနိုင်လောက်တဲ့အထိ အမေပိန်ချုံးခဲ့ရပါတယ်။

ဆုံးပါးမသွားခင် (၂)နှစ်လောက် မျက်မမြင် ဘဝနဲ့ ဒုက္ခကြီးစွာ နေခဲ့ရတဲ့ အမေ။

ထမင်းဟင်းထက် မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို ပိုပြီးနှစ်ခြိုက်တဲ့အ မေ...။

"အမေ ဆေးလိပ်သောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးလိပ်ဖွာတာပါ"လို့ ပြော ပြီး ချောင်း တဟွပ်ဟွပ် ဆိုးတဲ့အထိ ဆေးလိပ်ကြိုက်တဲ့ အမေ...။

ခေါင်းကို "တဘုတ်ဘုတ်" လက်ဖဝါးနဲ့ ပုတ်နေရမှ ခေါင်းကိုက် သက်သာ တတ်တဲ့အမေ...။

"ဒါ... ငပိန်မဟုတ်လား၊ ဒါခင်မောင်ဝေ မဟုတ်လား၊ ဒါ အငယ်ကောင် မဟုတ်လား" ဆိုပြီး သားသမီးတွေရဲ့ ကိုယ်နံ့ကို အလွတ်ရခွဲခြား မှတ်ထား တဲ့အမေ.... ။

"မင်းတို့ အကိုကြီးကို ထမင်းကျွေးလိုက်ပါ၊ အမေက သိပ်မဆာဘူး" ဆို တဲ့ စကားနဲ့ အသက်(၄၀)ကျော် အိမ်ထောင်သည် သားကြီးကို ကလေးလို ချစ်တတ်တဲ့ အမေ... ။

"Section 1 ဒါ... ငါ့မြေး ကုလားမ၊ ဒါ အငယ်မ ကလေးမဟုတ်လား"

ပက်လက်ကုလားထိုင် အစုတ်မှာ တစ်နေကုန် ထိုင်နေရပြီး လာသမျှ သားသမီး၊ မြေးတွေရဲ့ မျက်နှာကိုစမ်းပြီး ရုပ်ဖမ်း ခွဲခြားနေရတဲ့ အမေ...။

အစိမ်းရောင် အမည်းကွက်နဲ့ ဖလံထည် အဟောင်းကို နောက်ဆုံးအချိန် အထိ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဝတ်သွားခဲ့တဲ့ အမေ.....။

"ငါသေရင် နင်တို့ သိမှာမဟုတ်ဘူး" ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း အတူနေ သားသမီးတွေ မသိလိုက်ရဘဲ အိပ်စက်ရင်း သက်သက်သာသာ (ဘယ် အချိန် ကွယ်လွန်ခဲ့မှန်း ဘယ်သူမှမသိ) ဆုံးပါး သွားခဲ့ရတဲ့ အမေ...။

ကွယ်လွန်ချိန်အထိ သားသမီးတွေကို ဒုက္ခမဖြစ်စေဘဲ ချစ်ခဲ့တဲ့အမေ...။

ကျွန်တော့်ကို ချစ်တဲ့ အမေ...။

ကျွန်တော် ချစ်တဲ့ အမေ...။

ကျွန်တော့် အမေ...။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို "အမေ..." လို့ အားရပါးရ တစ်ခွန်း လောက် ပြန်ခေါ်ခွင့် ပေးပါ အမေ...။

အမေ... ခေါ်ခွင့် ပြန်ပေးပါ အမေ...။ ။

အမေခေါ်ခွင့် ရာသက်ပန် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီဖြစ်တဲ့

အမေ့သား

ညီမင်းအိမ်

"အဖေ"

★

နောက်ဆုံးအမွေ
စက္ကူငွေတစ်ရွက်ရဲ့
မမေ့ရက်စရာ အဖေမေတ္တာ
ရင်မှာ...
ကြည်နူးစွာ လွမ်းဆွတ်ကျန်ရစ်။
ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ စုန်ရေအချစ်
ဘယ်ခေတ်ရောက်ရောက်
မပျောက်နိုင်၊
ဘယ်ခေတ်ပြောင်းပြောင်း
မဟောင်းနိုင်၊
ခြေအစုံကို
အသက်မကုန်သ၍
မမေ့မလျော့
ဦးခိုက်ကန်တော့လျက်ပါအဖေ။

ရဲဟန်ဟန်

ရဲဟန်ဟန်
(အတိုဆုံးဝတ္ထု)
သို့... အဖေ

*

အုန်းလက်တံများကို ပလတ်စတစ် ရောင်စုံကြိုးများဖြင့် အနားသတ်နေသော အဖေ၏ လက်ချောင်းများကို အချိန်အကြာကြီး ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ အသက် ၈၀ နားနီး အဖေ၏ လက်ချောင်းများသည် ဇရာကြောင့် ပျော့တိပျော့ဖပ် တွန့်ခေါက်နေသော်ငြား မျက်စိထဲတွင် လွန်စွာမှ ကြည့်ရှု၍ လှပနေသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ အဖေကို ချစ်သောစိတ်ကြောင့်ပင်လော။

"အုန်းလက်တံမြက်စည်း တွေလည်း ရောင်းမှ မရောင်းတော့တာ၊ ဒီလောက်အများကြီး လုပ်နေရင် အဖေပင်ပန်းမှာပေါ့။ နားနားနေနေ နေပါလား အဖေ"

"အဖေ့ သက်စေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကို လှူချင်လို့သား၊ အောက်ကျင်းရပ်ကွက် ဆွမ်းကြီးလောင်းအမီလေ၊ အဲဒီက စာရေးတံမဲမဏ္ဍပ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို တံမြက်စည်း တစ်လက်နှုန်းနဲ့ အဖေလှူမလို့"

"ဘယ်နှလက်လောက် လိုသေးလဲ အဖေ"

"ပြည့်တော့မယ် သား"

တောသူတောင်သားအဖေသည် ငယ်ဘဝထဲက ကျွမ်းကျင်ခဲ့သော

လက်မှုပညာဖြင့် မနှစ်တုန်းကလည်း လမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်များ အလက်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကာ ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများအား အဖေ လှူဒါန်းခဲ့သည့်ကို သတိရလိုက်မိသည်။ နေ့စဉ်လမ်းမှန်မှန် လျှောက်ခြင်း ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ်ကို နေ့စဉ် နေ့ည ရွတ်ဆို ပူဇော်ခြင်း၊ မိမိလုပ်အားဖြင့် တတ်နိုင်သလောက် ဒါနပြုနေခြင်း များကြောင့် အဖေအသက်ရှည်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ "လူအိုတော့ ကျောင်း ချောင်ကျောင်းကြား" ဆိုသကဲ့သို့ အားလပ်ချိန်တိုင်း၌ အဖေသည် လွယ်အိတ်လေး တစ်လုံးလွယ်လျက် တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနှင့် လမ်းလျှောက်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းများသို့ သွားရောက်ကာ ကျောင်းရိပ်ခို တတ်သည်။

"အဖေ့လွယ်အိတ်က ဟောင်းနေပြီ အသစ်လွယ်ပါလား အဖေ"

"ရတယ်သား ကွမ်းနဲ့ ကွမ်းသီးထည့်တာပဲ။ ဒါပဲလွယ်မယ် အသစ် မ ကြိုက်ဘူး"

အဖေ လွယ်အိတ်ထဲတွင် ကွမ်းရွက်များ ကွမ်းသီး ထုံး ဗမာဆေးတို့ကို ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထုပ်ကာ သွားလေရာသို့ အဖေ ယူသွားတတ်သည်။ အဖေ့လွယ်အိတ်မှ ကွမ်းရွက်များကိုကြည့်ရင်း ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို သတိရသွားမိသည်။

"သားငယ်ငယ်တုန်းက အဖေ့ကိုမပြောဘဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို စက်ဘီးငှားလိုက်တာ မှတ်မိလားအဖေ၊ သားကို ဒဏ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ခြံ ထွက်ကွမ်းရွက်တွေကို ဗန်းလေးထဲထည့်ပြီး ... ကျိုက်ဖနဲဈေးမှာ ကွမ်းရွက် သွားရောင်းခိုင်းတယ်လေ"

"မှတ်မိတယ် အဲတုန်းက သား ငါးတန်းကျောင်းသား ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် အဖေ အဲဒီတုန်းက အဖေ ပြောခဲ့တဲ့စကား အခုချိန်ထိ

မှတ်ထားတယ်။ အခုချိန်ထိလည်း မှန်နေတုန်းပဲအဖေ"

"အဖေ ဘာပြောခဲ့လို့လဲ သား"

"အားနာတာ ကိုယ့်မွဲဆေး ကိုယ်ဖော်တာ၊ အားနာသင့်မှ အားနာလို့ အဖေ ပြောခဲ့တယ်"

"အင်း... အဖေ သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး"

အဖေသည် လွန်စွာမှ စည်းကမ်းကြီးသူဖြစ်ပေသည်။ အသက်အရွယ်အရ အမြင်အာရုံ မှန်ဝါးသောကြောင့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို အမှတ်အသား တစ်ခု ပြုလုပ်၍ သိမ်းဆည်းတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သွားကြားထိုးတံကအစ သူ့နေရာ နှင့် သူရှိမှ။ သားသမီးများကလည်း အဖေစည်းကမ်းကြီးပုံကို သိ သောကြောင့် အဖေပစ္စည်းဆိုလျှင် တော်ရုံနှင့်မထိရဲ မကိုင်ရဲကြပေ။ ယူပြီး လျှင်လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ အတိအကျ ပြန်ထားတတ်ကြသည်။ အဖေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု မှာ အဖေကွယ်လွန်မည့် ညနေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို ညနေက သားအဖနှစ် ယောက် ထမင်းလက်ဆုံ စားနေကြသည်။

"သား ခရီးလွန်နေလို့ အဖေနဲ့ ထမင်း အတူမစားဖြစ်တာ ကြာပြီနော် အဖေ"

"အင်း ဟုတ်တယ်"

"မနက်က အဖေ သားကို ဘာလို့ မုန့်ဖိုး ၅၀၀ ပေးတာလဲ"

"သားမှာ သုံးဖို့ မရှိဘူး ထင်လို့ "

"ရှိပါတယ်အဖေ၊ သားတို့ပဲ အိမ်အတွက် ရှာဖွေပေးနေတာလေ"

"အင်း ဟုတ်တယ်"

ထမင်းစားသောက်ပြီး လက်ဆေးကာ လက်သုတ်ပဝါဖြင့် လက်သုတ်နေ

သော အဖေအား ...

"ရေသောက်မလား အဖေ"

"သောက်မယ် သား"

အဖေအတွက် ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးပြီး မီးဖိုဆောင်သို့ အဖေပန်းကန်ကိုပါ ယူကာ ဆေးကြောပေးနေစဉ် အိမ်ရှေ့မှအော်သံကို ကြားရသည်။

"ဟဲ့ .. ဟဲ့ ... လုပ်ကြပါဦး။ ဒီမှာ ဘကြီး လဲသွားပြီ"

ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာပြီး ကြည့်လိုက်စဉ် အဖေသည် ထိုင်လျက် ကနေ တစောင်းလဲကျ နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အဖေနှလုံးကို လက် နှင့်ဖိပြီး ပြန်နှိုးကြည့်သည်။ အဖေသည် မီးစာကုန်ဆီခန်း အေးဆေးစွာ ထွက်ခွာသွားပေပြီ။ မယုံကြည်နိုင်သော စိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ကျမိသည်။ အတူတူ ထမင်းစား စကားတွေပြောရင်းမှ ယခု အဖေ အသက်မရှိတော့ဘူး ဆိုသည့် အသိက လွန်စွာမှ ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲနေမိသည်။ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းတွင် နာခြင်းဆိုသော ဒုက္ခကို အဖေ မခံစားရဘဲ အေးဆေးစွာ ထွက်ခွာသွားနိုင်သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်နည်း၊ သားသမီးများကို ဒုက္ခမ ပေးဘဲ အေးဆေးငြိမ်းချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွားနိုင်သည်မှာ အဘယ်ကြောင့် နည်း။ လေးစားရသော ဆရာတစ်ယောက်အား အဖေနေထိုင်မှု အကြောင်း များကို ပြောပြမိသည်။

"တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာတော့ အဲလို ညင်သာစွာ ထွက်ခွာနိုင်တာ အသေတတ် တယ်လို့ ယူဆလို့ရတယ်"

"ဟုတ်လားဆရာ"

"ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းမှာ ငါးပါသီလ မြဲမြံစွာနဲ့ နေထိုင်နိုင်ရင်တောင် အရင်းပဲ။ အမြတ်မရှိ သေးဘူးလို့ ဆရာတော်တစ်ပါးက ဟောကြားထားဖူး

တယ်။ မြတ်အောင်ဆိုရင်တော့ ဒါနဲ့ ဘာဝနာ ပါအောင် လုပ်နိုင်မှ၊ အခု သားအဖေ အသေလှတယ်ဆိုတာလည်း အဲလိုမျိုးတွေပါအောင် တတ်နိုင် သလောက် လုပ်နိုင်ခဲ့လို့ပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော် ဆရာ"

"သားအဖေက တကယ်တော့ သားတို့ကို ဘဝမှာ နေထိုင်နည်း အားလုံး ကို နောက်ဆုံးချိန်ထိ သင်ပြပေးခဲ့တာ"

"ဘာတွေလဲ ဆရာ"

"အားမနာသင့်တဲ့ နေရာမှာ အားမနာဖို့၊ အသက်ရှည်ကျန်းမာအောင် မှန် မှန် လမ်းလျှောက်ဖို့၊ စည်းကမ်းရှိဖို့၊ နောက်ဆုံး တစ်ပါးသူကို ဒုက္ခတွေ အပူ တွေမပေးမိစေဖို့၊ နိုင်သလောက် ဒါနပြုဖို့၊ တရားအားထုတ်ဖို့"

"ကျေးဇူးဆရာ"

"ကျေးဇူးတင်ရုံနဲ့ မရဘူး၊ သားအဖေကိုချစ်ရင် သားအဖေပေးခဲ့တဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ အမွေတွေကို လက်တွေ့ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်မှ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ကြိုးစားပါ့မယ်။ အဖေ မကွယ်လွန်မီ မနက်ပိုင်းက နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မုန့်ဖိုး ငါးရာပေးခဲ့တာ ကျွန်တော် မယူခဲ့မိ ဘူး ဆရာ။ အဖေ ဆုံးတဲ့ညမှာ အဖေအင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ကြည့်လိုက်တာ ပဝါတွေနဲ့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုပ်ထားတဲ့ ငါးရာတန် တစ်ရွက်ကိုပဲ ... တွေ့တော့ တော်တော်ကို အံ့သြသွားတယ် ဆရာ"

"သားသမီးတစ်ယောက်ပေါ် ထားတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ စေတနာကိုပါ ပြသသွားတာပါ။ ကိုယ့်တွက် မကျန်ချင်နေပါစေ၊ သားသမီးအတွက်ဆို ရှိ တာ အကုန်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုတာ မိဘတိုင်းမှာ ရှိတတ်ကြပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"အမွေဆိုတာ ပိုက်ဆံတွေ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အများကြီး ထားသွားမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘဝမှာ ဘယ်လို နေထိုင်သွားရမလဲ ဆိုတာကို လက်တွေ့ ပြသပေးသွားတာက အဲဒီအမွေတွေထက် အများကြီး တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ သား မြဲမြဲမှတ်ထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျေးဇူးပါ"

အိပ်ခန်းခေါင်းရင်းတွင် အဖေပေးခဲ့သော ငါးရာတန်ငွေစက္ကူလေးကို ပလတ်စတစ် လောင်းကာ တမြတ်တနိုး အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားသည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။ ပလတ်စတစ် လောင်းထားသော ငါးရာတန် ငွေစက္ကူလေးကတော့ အဖေကိုယ်စား "အဖေ ပေးခဲ့တဲ့ ဘဝ နေထိုင်နည်းတွေကို သား ဘယ်လောက် လေးစားလိုက်နာကျင့်ကြံပြီးပြီလဲ"ဟု အမြဲတမ်း မေးခွန်းတွေ မေးနေမည်ထင်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ထင်မိတိုင်းလည်း စိတ်ထဲက ညှိုးငယ်စွာနှင့် ထိုမေးခွန်းကို ပြန်ဖြေနေမိသည်။

"ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်း ရှိသလောက်တော့ လိုက်နာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ကိုတော့ သား မမီသေးပါဘူး။ အများကြီး ကြိုးစားရပါဦးမယ် အဖေ"

ထိုသို့သော အဖြေနှင့်အတူ မျက်ဝန်းတွင် ပူနွေးသော မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာတတ်သည်။ အဖေ့ကိုချစ်သော၊ အဖေ့ကိုသတိရသော၊ အဖေ့ကိုလွမ်းသော မျက်ရည်များပင် ဖြစ်မည်။ ရစ်ဝဲ လာသောမျက်ရည်စများ နှင့်အတူ ...

"အဖေ ချစ်ခြင်းများကို သား ဒီစာမူလေးနှင့် လွမ်းဆွတ် ကန်တော့ လိုက်ပါတယ် အဖေ"။ ။

(၂၆-၉-၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သော အဖေသို့ သတိရခြင်း များစွာ

ဖြင့်)

ရဲဟန်ဟန်
